

L'Església, comunitat de fe

Romà Casanova, bisbe de Vic

En un context en què apareix sovint l'expressió d'orgull per pertànyer a un grup social determinat, també nosaltres batejats ens hem de sentir orgullosos de ser l'Església de Crist. Orgullosos de l'Església a la qual pertanyem i orgullosos de la nostra fe. Dues coses que van unides: l'Església és una comunitat de fe, i la fe és el fonament de la nostra pertinença a la comunitat eclesial.

Hem d'estimar la nostra Església i viure intensament la pertinença a ella

De fet, no és cap orgull, tenir fe. Sabem prou bé que aquesta és un do. Per tant, no ens en podem pas gloriari. Tanmateix, donat que l'opinió pública i la percepció de molts en la societat és sovint contrària a l'Església i a la fe cristiana, és convenient gloriar-nos de la nostra fe i de la pertinença a la comunitat que la professa. No podem deixar-nos dur pel corrent de pensament dominant. La vergonya respecte a la nostra fe i a la nostra Església en què podem tenir la temptació de caure, no és adient al creient en Crist.

Sant Pau en la segona carta als cristians de Corint repeteix dues vegades: *Parlo sense seny* (11,21.23), quan, enfront de les acusacions contra ell d'altres «arxiapòstols», com ell els anomena (11,5), defensa el seu ministeri i alerta del perill de caure, aquella comunitat, en la pèrdua de la llibertat que Crist ens ha aconseguit. En aquell enfrontament arriba a afirmar: *Deixeu-me que també pugui gloriar-me una mica* (11,16). També nosaltres cristians, membres de l'Església, hem de gloriar-nos de la nostra fe i de la nostra Església. Molts, com hem dit, manifesten el seu orgull de pertànyer a una realitat social, i poden invocar moltes coses. Els membres de l'Església —diguin el que diguin— podem estar ben orgullosos de la

nostra història com a poble, que en tantes circumstàncies de temps i de lloc ha manifestat grandesa d'ànima amb fermes testimonis de santedat i de missió. Certament que el pecat taca el cor dels qui formem l'Església i que hi ha hagut molts antitestimoniatsges, però és molt més gran la santedat i el bé que s'ha fet i es continua fent dins la comunitat eclesial, entre els qui la formem i entre tantes persones que reben l'ajut de l'Església i els seus membres.

Ens hem de sentir, doncs, orgullosos de la nostra fe i de la nostra Església, la qual, com m'agrada dir sovint, és sempre jove i preciosa. Sí, hem d'estimar la nostra Església i viure intensament la pertinença a ella. Gràcies al temps, les qualitats, la pregària i el suport econòmic de tots els qui formem el poble de Déu, l'Església continua mostrant el seu rostre acollidor, fraternal, misericordiós i curós de les persones i de la creació enmig de la nostra societat, gloriant-se paulinament de les seves febleses, però orgullosa de l'obra de Déu en ella (cf. 2Co 11,30).

